

Det anede mig, at jeg vilde se hele min tidligere Omgangskres passere Revy for mig ved den Lejlighed, og det slog da ogsaa til.“

„Men det har jeg ikke anet! Hvem talte du med?“

„Med ingen. Der var vist heller ingen, der kendte mig igen.“

„Det er rimeligt nok — efter fire Aars Fraværelse. Og med det lodne Underansigt, du møder med!“

„I hvert Fald fik jeg Lov til at sidde en Timestid ganske uantastet i en Loge og se paa Dansen. Det var ganske ejendommeligt. Jeg sad der *incognito* og genkendte selv næsten hvert eneste Ansigt.“

„Hvordan var forøvrigt dit Indtryk?“

„Det samme som af hele Byen. Alting synes mig ganske uforandret og alligevel saa besynderligt nyt. Men det forstaar du vistnok heller ikke. — Jeg saae forresten ogsaa et Glimt af din Kusine. Hun dansede med en blond Herre, som jeg ikke kendte. Du skulde ikke tilfældigt vide, hvem det var?“

„Jo, det var Karsten From — Portrætmaleren. Men han er maaske først kommen i Skuddet efter din Tid.“

„Vil du for en Gangs Skyld svare paa et indiskret Spørgsmaal? Er den Herre din Kusines nye — hvad skal jeg sige — Ven? Det saae saadan ud.“

„Jeg veed ingenting. Men siden du nu har spurgt, saa kan jeg gerne fortælle dig, at der snakkes om en Forlovelse.“

Torben Dihmer nikkede tavs. Han sad stadig med Armene paa Bordet og drejede paa sit halvtømte Glas.